

Anvendelse af deletjenester i staten i forbindelse med rejseaktivitet

Moderniseringsstyrelsen oplever et stigende antal henvendelser fra offentlige institutioner, der efterspørger generelle retningslinjer for anvendelsen af deletjenester.

Dette notat opridser de væsentligste forhold, der regulerer statslige institutioners mulighed for at bruge deletjenester i forbindelse med rejseaktivitet.

Anvendelsen af deletjenester i forbindelse med rejseaktivitet vil under alle omstændigheder være indkøb, og den relevante lovgivning er derfor indkøbscirkulæret og udbudsloven.

Af indkøbscirkulæret følger indkøbskaskaden, der forpligter statslige institutioner til at anvende centralt koordinerede indkøbsaftaler i det omfang, der findes en sådan, som omfatter det konkrete indkøbsbehov.

Det afgørende er derfor ikke, om der er tale om en deletjeneste, men om det behov, der skal opfyldes med deletjenesten er omfattet af en centralt koordineret indkøbsaftale.

Der er umiddelbart to aftaler i det fællesstatslige indkøbsprogram, der er relevante i forhold til deletjenester, der bruges i forbindelse med rejseaktivitet. Det drejer sig om rejsebureauaftalen og hotelaftalen, som betyder, at køb af hotelophold (i både Danmark og udlandet) samt billeje (i ind- og udland) er omfattet af forpligtende centralt koordinerede aftaler.

For så vidt angår taxakørsel er det ikke en ydelse, der i skrivende stund er omfattet af en centralt koordineret aftale, hverken i Danmark eller i udlandet. Der kan dog være lokale aftaler på ministerie- eller institutionsniveau, som er relevante.

For så vidt angår logi i forbindelse med rejseaktiviteter, er det afgørende, hvad behovet er i det konkrete tilfælde. Hvis der er saglige argumenter for, at der er behov for en lejlighed i stedet for et hotelophold, og hvis leverandørerne på de relevante centralt koordinerede aftaler ikke kan tilbyde lejligheder inden for rammerne af aftalen, så må den enkelte institution vurdere, hvordan behovet bedst opfyldes, herunder foretage den nødvendige markedsafdækning.

Hvis et konkret behov ikke kan opfyldes på en centralt koordineret aftale, er der i udgangspunktet ikke nogen hindring for at anvende en deletjeneste som leverandør. Det afgørende er, at den pågældende tjeneste behandles som en hvilken som helst anden leverandør. For eksempel skal tjenesten kunne levere udgiftsbilag i form af fakturaer, der lever op til de relevante krav. Det betyder blandt andet, at der for fakturaer udstedt af danske leverandører skal fremgå momsnummer. Det

betyder også, at deletjenester som enhver anden leverandør til den danske stat skal overholde gældende dansk lovgivning, hvis de opererer i Danmark, og gældende lokal lovgivning i udlandet.

Det er til enhver tid den enkelte institutions ansvar at foretage den vurdering, som lægges til grund for en indkøbsbeslutning. Det gælder både vurderingen af indkøbsbehovets forhold til centralt koordinerede aftaler og vurderingen i forbindelse med udvælgelse af leverandør. Det er ligeledes den enkelte institutions ansvar at kunne dokumentere vurderingen på en måde, der sikrer gennemsigtighed.